

TARRÉS

metge i sacerdot

06

BUTLLETÍ INFORMATIU AMB MOTIU DE LA BEATIFICACIÓ

8 agost 2004

Comissió pro Beatificació del Dr. Tarrés · C. Joan Güell, 200 · 08028 Barcelona
<http://doctortarres.free.fr> · doctortarres@terra.es

A continuació es reproduïxen alguns fragments de textos del Dr. Tarrés apòstol sobre matèries per les quals sent un interès particular: la puresa, la humilitat, l'esperit apostòlic, el sacrifici, la pregària, el testimoniatge i la santedat.

PERE TARRÉS, L'APÒSTOL QUE PERDURA ENTRE NOSALTRES (I)

TEXTOS AUTOBIOGRÀFICS

La vocació apostòlica del Dr. Pere Tarrés es desenvolupa progressivament. Des d'infant ofereix sacrificis i renunciïes a la Mare de Déu. En un jove compromès i lliurat, dòcil i rialler, sensible i obediënt, Déu anirà modelant el seu propòsit. La seva radicalitat no s'entén sense aquella nit de Nadal quan, als vint-i-dos anys, sentí una "moció forta", un "impuls sobrenatural extraordinari". Déu li marcava la direcció: l'amor radical per Jesús, una vida destinada a ser imatge viva del seu Fill, capacitat humana per a una obra de servei. Castedat perpètua, amor virginal, un foc interior que ja no deixarà mai més de cremar.

La puresa. *"Quina virtut, la puresa! Quina immensitat, la bellesa que inclou! En aquest temps en què el sensualisme embriagador ho omple tot, [...] la manifestació més clara i més decidida i més viva de la fortitud d'un jove és que sàpiga conservar-se cast [...]; el cor dels joves, sempre bategant [...]; la puresa no es morirà mentre estigui als peus de la Verge [...]. Sapigueu aixecar el vostre esperit per sobre de la materialitat de la nostra misèria [...]. Ja n'estem tips, de tanta «immoralitat científica» [...]. Amics, no ens deixem enganyar! [...] Quants joves, fills de famílies cristianíssimes han sollat la flor*

pura de la seva virginitat en el podrimener concupiscent del món! [...] Si aconseguíssim aixecar per arreu de Catalunya una pregària continuada de tothom [...], pregària que tingués una única finalitat, la puresa de la joventut, no us sembla que Catalunya restaria totalment transformada? [...] Treballar per la puresa dels nostres amics és lluitar per l'enfortiment de la nostra [...] Jo imagino a la nostra Mare castíssima expandint un devessall de gràcies sobre els nostres joves, que Ella vol tan purs, tant semblants al seu Fill [...] Siguem cada dia més imitadors de la Mare Santa Maria [...] recordeu-vos que som forts perquè som lliures, i som lliures perquè som castos!"

La humilitat. *"Els camps són immensos [...] obrem amb esperit humil, amb aquella humilitat interior, d'home convençut que sols és un simple instrument; però humilitat riallera, senzilla, sense afectació; humilitat cristiana, per la qual Déu es complau a fer-nos tants beneficis [...] Despullem-nos del nostre orgull i vanitat, del nostre amor propi, del nostre esperit destructor, de les enveges i rancúnies entre germans que maten l'ànima. Fem-nos semblants a l'Infantó humil, al veritable humil [...]. La nostra ànima no es contorba, el mateix davant d'aquells que plens de força s'aixequen irats per intentar vulnerar inútilment l'Església santa, com davant d'aquells altres pusil·lànimes i temorencs que es desconcerten i aclaparen, quan la*

força dels fets els ha portat en una realitat insospitada.”

L'esperit apostòlic. *“El goig és la manifestació externa d'un estat de pau interior [...], el goig tot ho atrau [...]. L'home apostòlic ha de saber-se captar la simpatia personal dels qui el volten [...]. Tots els joves purs la respiren, aquesta alegria [...]. Hem de saber realitzar l'apostolat del goig, car en la doctrina del Crist tot és goig, perquè tot és gran per l'ànima [...]. La massa s'aparta de l'Església. Nosaltres hem de portar l'esperit de l'Església a la massa [...]. No hem d'apartar-nos d'aquells que no creuen ni pensen com nosaltres [...]. És que Jesús i els apòstols esperaren que els infidels es presentessin a ells per convertir-los?”*

El sacrifici. *“Déu vol vides de sacrifici [...] que facin del sacrifici l'única forma del seu apostolat [...], sacrificis obscurs, coneguts de Déu tan sols; són els únics que obtenen les gràcies demanades [...]. Hores de treball: impertinències dels companys suportades pacientment; les angúnies; el neguit de la vostra professió; la fatiga d'una actuació llarga dins el vostre grup; aquell temps esmerçat en la conquesta d'una ànima i que aparentment ha estat perdut [...] l'apòstol no cal que es preocupi de l'èxit immediat del seu treball [...]: en el moment oportú ja produirà el seu efecte [...]. Els joves hem portat a la Verge flors i més flors [...], ofreneu-li flors i flors de sacrifici [...], la flor de les vostres virtuts, i si aquestes son minses i esmorteïdes, acudiu als seus peus, plens del desig de fer-les reviure.”*

La pregària. *“La pregària, el contacte amb Déu, la vida fervorosament espiritual, ha de constituir la pedra angular [...]. Si l'home s'oblida d'això, el seu treball serà estèril [...]. Mai un home arriba a un grau tan alt i sublim com quan eleva el seu cor a Déu amb respectuosa, humil i confiada pregària [...]. L'oració [...] fecunda les ànimes [...], entredreix els nostres cors i els omple de caritat; és la fornall de la fortalesa, de la valentia cristiana i de tots els heroïsmes; és, en una paraula, l'escola del coneixement de Déu [...]. Si fóssim homes d'oració, quantes victòries obtindríem [...]!*

Ens fa homes de Déu, enamorats de Déu, bojós, amics, per la causa de Déu [...] fins a aconseguir la seva possessió! [...] Cada dia, com a bon militant, pregarà amb tota l'ànima i Déu l'escoltarà [...] als peus del sagrari, pregarà cada dia pels seus companys.”

El testimoniatge. *“No podem admetre les mitges tintes. És hora que els hipòcrites es treguin la careta [...]. Aquells que al matí ho són i a la tarda no, no ens interessen, ans al contrari, ens fan nosa [...]. L'apòstol ha de convèncer [...]. La persecució, les penyalitats i les lluites són el pa dels forts, la garantia segura de maduresa i plenitud [...]. Benaurada lluita i benaurades persecucions; elles ens justifiquen davant el Crist i ens fan forts davant els homes [...]. El món paganitzat observa fixament la nostra conducta sense perdonar la més petita relliscada [...]. La sembla que nosaltres hem de realitzar ha de ser a base [...] de paciència per cada una de les indelicadeses de la massa [...], a base de donar-nos a nosaltres mateixos, malgrat ser activitats que no ens plaguin o que ens siguin indiferents [...]. Ell és l'Amo i Senyor de tota l'Acció Catòlica i, per tant, l'únic dispensador de tota recompensa. La del món és sempre injusta [...]. Els homes viuen de cara al món i prou. Viuen lluny, molt lluny de tota idea d'eternitat [...]. Fem viure l'esperit cristià en la plenitud de la vida de la nostra societat.”*

La santedat. *“Som creats per arribar als cims de la santedat [...]. Tot el que no sigui aspirar a la santificació de les nostres ànimes [...] és temps perdut [...]. En el compliment del deure quotidià, constant, monòton si voleu, àdhuc abnegat, està el nostre camp vast, vastíssim, d'acció, de veritable i eficaç Acció Catòlica [...]. Hem de procurar, sense mai cansar-nos-en, de l'estat d'unció de la nostra ànima; no fos cas que s'enfarfegué i ens quedéssim a la meitat del camí de la nostra santificació [...]. L'ofertament de tots els nostres actes, de tots els nostres sofriments i sacrificis, de la nostra vida mateixa a Aquell que ens ha redimit i que vol, exigeix, la nostra col·laboració petita, insignificant, a la gran obra de cristianització del món.”*